

LBNIS | Alexandru Mitru
books

Legendele Olimpului

EROII – vol. II

*Lucrarea a fost distinsă de Academia Română
cu premiul „Ion Creangă”*

ROLCRIS

Perseu	5
Zeus se-ndrăgostește de Danae	6
Acrisiu descoperă crima.....	8
Pescarul Dictis află pe mare Lada.....	10
Regele insulei Serifos urzește un plan	11
Sfatul zeului Hermes	13
Perseu răpune meduza	15
La titanul Atlas	18
Deasupra Etiopiei.....	20
Perseu o cunoaște pe fica lui Cefeu.....	21
Monstrul lui Fineu este răpus.....	24
Lupta cu Fineu.....	26
Întoarcerea în Argos	29
Heracle	34
Zeus vestește sosirea pe lume a fiului său	35
Alcmena devine mamă	37
Lupta cu șerpii zeiței Hera	39
Amfitrion îl trimite pe Alcide să învețe meșteșugul armelor	41
Geloasa Hera îl lovește din nou crunt pe fiul Alcmenei	42
La oracolul din Delfi	43
Tânărul alege drumul virtuții.....	44
Sosirea la Micena	47
Răpunerea leului din Nemeea.....	48
Spre mlaștinile Lernei	51
Lupta cu hidra.....	53
Păsările stimfaliene.....	55
Căprioara zeiței Artemis	57
Mistrețul din Erimant	60
Grajdurile lui Augias	63
Taurul lui Poseidon	65
Plecarea spre Tracia	66
Biruința asupra morții	68
Aducerea cailor lui Diomede.....	70
Cingătoarea Hipolitei.....	71
Lupta cu amazoanele.....	73
Vacile lui Gerione.....	74
În ținutul lui Hades	76
Răpirea câinelui Cerber	77
Înfrângerea lui Nereu	79
Eliberarea lui Prometeu.....	81

Heracle aduce merele de aur.....	85
Înșelăciunea lui Nesus	87
Hera îi urzește eroului noi suferințe	89
Apoteoza lui Heracle.....	91
Tezeu	99
Micul Tezeu îl cunoaște pe eroul Heracle.....	101
Dobândirea sabiei și sandalelor lui Egeu	103
Primele lupte ale feciorului Etrei.....	104
Scirion și Procust.....	106
Intrarea în Atena	109
Egeu își descoperă fiul.....	111
Plecarea în insula Creta.....	113
La zeul mărilor Poseidon.....	115
Tinerii sunt salvați.....	118
Tezeu ajunge regele Atenei.....	120
Pierderea Antiopei	122
O uneltire a zeiței Afrodita	124
Tragicul sfârșit al lui Hipolit și-al Fedrei.....	126
Înlănțuirea din infern	128
Dedal și Icar	135
Taurul lui Poseidon iese din mare.....	136
Regina îl odrăștește pe Minotaur.....	139
Dedal construiește labirintul	141
Căderea lui Icar	143
La regele Cocalos	145
Castor și Polux.....	150
Zeus se preface în lebedă.....	150
Eliberarea Elenei din Troia.....	152
Spre alte isprăvi	154
Cearța cu fiii lui Afareu	156
Polux își împarte nemurirea cu fratele său Castor.....	157
Belerofon	163
Antea îl învinuiește pe nedrept	164
Regele Pret îl trimite la moarte	167
Prinderea calului înaripat, Pegas	168
Pieirea himerei	170
Belerofon îi cere socoteală lui Zeus	172
Asclepio.....	177
Apolo o amăgește pe fiica regelui Flegias.....	177
Corbul o părăște pe Coronia și zeul o ucide	179
Micul Asclepio este salvat și dat în grija centaurului Hiron	181
Fiul zeului luminii începe să vindece boalele.....	183
Hades cere moartea lui Asclepio, dar.....	185
Meleagru	190
Artemis trimite mistrețul în Calidon.....	191
Altea se învoiește cu plecarea fiului său.....	193
Eroii se strâng în Calidon.....	194

Lupta se pornește	195
Cearța din pricina Atalantei	197
Năvala cureților și ultima biruință	198
Orfeu și Euridice	204
Un cântăreț fără seamăn	205
Pierderea frumoasei Euridice	206
Orfeu pătrunde în infern	209
Zeul hades se îmblânzește	211
Numai cântecul îi rămâne	213
Întemeierea Tebei Cadmos; Zetos și Amfion; Edip	217
Doborârea balaurului lui Ares	219
Nașterea poporului teban din colții de balaur	221
Urmașii lui cadmos ridică Teba cea cu șapte porți	222
Edip își ucide, fără să știe, tatăl	224
A doua crimă: căsătoria cu Iocasta	226
Pustiu și lacrimi au hotărât zeii	228
Expediția argonauților	232
Fiul lui Eson se întoarce în Iolco	233
Regele pune la cale pieirea lui Iason	234
Berbecul cu lâna de aur	238
Pregătirea mării călătorii	239
Plecarea spre țara lui Eete de la capătul lumii	240
Eroii sunt îndemnați să ducă o viață tihnită în Lemnos	242
Uriașii cu câte șase brațe	243
Pierderea lui Heracle în Misia	245
Înfrângerea bebricilor	246
Salvarea lui Fineu de hidoasele harpii	248
Argonauții zăresc crestele Caucazului	249
În palatul soarelui	251
Eros o țintește în inimă pe Medeea	253
Eete vrea să-l trimită pe Iason la moarte	255
Hera îi trimite un vis Medeei	256
Semnarea colților de balaur pe glie	258
Răpirea lânii de aur	259
Fuga Medeei cu Iason	261
Căsăpirea micului absirt	262
Întoarcerea la Iolco	264
Pelias este fiert într-un cazan chiar de către fetele sale	265
Glauca și Creon sunt cuprinși de flăcări	267
Fuga Medeei și prăbușirea corabiei Argo	268
Războiul troian	274
Dealul greșelilor	274
Priam se urcă pe tronul lui Laomedon	275
Fiul nou-născut de Hecuba este părăsit pe muntele Ida	276
Mărul discordiei cade în mijlocul nunții zeiței Tetis cu Peleu	278
Începe cearta între cele trei zeițe	279
Paris îi dă Afroditei mărul de aur	281

Răpirea Elenei cea frumoasă	282
Sfatul înțeleptului Nestor	284
Ulise se prefacă că e nebun	285
În căutarea lui Ahile	287
Un flăcău îmbrăcat în haine de fată	289
Adevărul iese la iveală	290
Zeii cer o jertfă la plecare	291
Plecarea spre Asia	293
Se așază tabăra Aheie	295
Nouă ani de lupte sângeroase	296
Cearța dintre Ahile și Agamemnon	297
Agamemnon este amăgit de Morfeu	299
Oastea aheie vrea să se întoarcă acasă	300
Zeii îi ațâță pe războinici	302
Hector îl răpune pe Patrocle	303
Ahile se hotărăște să intre în luptă	305
Doborârea lui Hector	307
Priam dobândește trupul fiului său	308
Troienilor le vin ajutoare	310
Înfrângerea lui Memnon, regele etiopienilor	311
Apolo îndreaptă săgeata lui Paris spre călcâiul lui Ahile	312
Eroul răpus este adus în tabără	314
Sfârșitul lui Paris	315
Ulise se strecoară în Troia	317
Calul de lemn	318
Laocoon înțelege șiretlicul aheilor	319
Aheii ies din calul de lemn	321
Troia este arsă până la temelii	322
Întoarcerea aheilor în Elada	329
Menelau pornește spre patrie, împreună cu Elena	329
Ahile, ca semizeu, se așază în insula Leuce, căsătorindu-se el cu frumoasa Elena	331
Nimicirea amazoanelor	333
Pedepsirea lui Aias din Locrida	334
Înecarea corăbiilor la capul Cafareu	336
Agamemnon este ucis la întoarcerea acasă de soția necredincioasă ..	337
Răzbunarea lui Oreste	339
Pățaniile lui Ulise	344
În peștera ciclopului polifem	345
Urișul este orbit cu un trunchi înroșit în foc	347
Aheii se leagă sub pânțele oilor și ies din peșteră	349
În insula lui eol și în ținutul lestrigonilor	351
Pe tărâmul vrăjitoarei circe și în infern	353
În insula ogigia, la Calipso	355
Pluta este scufundată de Poseidon	356
Ospetia lui Alcinou	357
Ulise își povestește rătăcirile	358

Întoarcerea în Itaca.....	360
Porcarul eumeu îi destăinuie lui Ulise faptele pețitorilor.....	361
Planul făurit împreună cu Telemah.....	363
Încă o noapte.....	365
Pedepsirea pețitorilor.....	366
Aventuroasa călătorie a lui Enea.....	371
Pierderea Creusei.....	373
Hera începe să-i lovească iarăși pe troieni.....	374
Zei penai arată drumul spre Italia.....	376
Moartea bătrânului Anhise.....	377
Zeus prezice strălucirea Romei.....	379
În Cartagina.....	381
Regina Didona se îndrăgostește de Enea.....	382
Didona își străpunge inima de mâhnire.....	384
Noua patrie a troienilor.....	385
Pe câmpiile Elizee.....	386
Războiul iscat din pricina Laviniei.....	388
Întemeierea Romei.....	390

In cântecele vechi¹ se povestește că ar fi viețuit odinioară, în preavestitul oraș Argos², un rege care se numea Acrisiu. Și regele avea o fiică de-o frumusețe uimitoare. Copila se chema Danae. Poetii o slăveau în versuri și regii îi trimiteau daruri. Numărul pețitorilor era atât de mare, încât palatul lui Acrisiu nu dovedea să-i mai cuprindă. Și regii, care mai de care erau mai falnici, mai puternici. De ar fi fost unul ales, se supărau, desigur, ceilalți. S-ar fi iscat poate războaie. De-aceea regele Acrisiu stătea mereu în cumpănă și-i amâna pe fiecare cu vorbele-i meșteșugite, să treacă timpul, să se mai gândească.

Mai avea regele și-o supărare. Se făceau grâne prea puține, deși pământul era bun. Ploua prea rar, și râul³ ce străbătea întregul ținut seca mereu în timpul verii. Poporul nu avea bucate.

Era nevoie de-un flăcău să țină frâiele puternic. Supușii deseori cârteau, pentru că-n casa lui Acrisiu erau bucate din belșug, iar pruncii lor piereau de foame. Și regele era bătrân. N-avea pe nimeni ajutor. Copila lui era prea slabă, și-apoi urma să se mărite, să plece din ținutul Argos. Îi trebuia deci regelui braț de bărbat pe lângă casă. Voia să aibă un fecior.

S-a dus atunci regele-Acrisiu la un oracol⁴. A dăruit acolo aur, a făcut jertfe și libații, și le-a cerut zeilor sfat:

– Cum aş putea, preamăriţi zei, să dobândesc încă un prunc, dar nu o fată – fată am! –, ci un băiat, un fecior vrednic, care să-mi fie de-ajutor şi la greutăţi, şi la necaz?

Oracolul i-a dat răspunsul:

– Tu nu vei căpăta, Acrisiu, niciun flăcău; eşti prea bătrân; dar fiica ta, mândra Danae, va fi-n puţină vreme mamă... Odrasla ei va fi băiat.

O! Cum s-a bucurat Acrisiu. A socotit că fiica sa va face nuntă în curând, îşi va găsi un mire bun şi o să aibă un copil.

– Va fi băiat? Îmi pare bine... Atunci..., atunci, nu mai am grijă. Nepotul meu o să m-ajute şi îmi va ţine loc de fiu...

Însă oracolul acela a mai grăit:

– Va fi ce ţi-ai dorit: fecior. Atâta că acest urmaş te va răpune într-o zi... Tu vei pieri de mâna lui... Deci, nu te bucura zadarnic.

– Mă va ucide el pe mine, bunicul lui? a strigat regele Acrisiu. Şi cum?... Şi când?... Grăiţi, voi, zei nepieritori, cum să împiedic crima asta?...

– Nu poţi s-o-mpiedici, au spus zeii. Tu vei muri, într-un amurg, de mâna fiului Danaei!...

ZEUS SE-NDRĂGOSTEŞTE DE DANAE

S-a-nspăimântat regele Acrisiu şi s-a întors în ţara sa, cu ciudă-n suflet pe copila ce îi era-nainte dragă. Şi ca să-mpiedice ursita, a dat poruncă să se facă o închisoare sub

pământ. Aici a dus-o pe Danae. A-nchis-o bine sub zăvoare și-a ncredințat-o unei slave. (O sclavă ce-i fusese doică.)

– Aici va sta ascunsă fata, până la moartea mea târzie, a rostit regele Acrisiu. Să nu o poată vedea nimeni, cât voi trăi. Că-i prea frumoasă și prea blândă, și s-ar putea s-o îndrăgească vreun prinț sau poate chiar vreun zeu... și să mi-o ceară de soție. Sau, mai rău, să-mi răpească fata, fără măcar să-mi ceară voie. Fără de soț, ea n-o să poată să aibă nici copii. Și, neavând fecior Danae, nu sunt primejdiile pentru mine...

Atât că-nspăimântatul rege uitase că-n Olimp sta Zeus cel cu puteri nemărginite. Zeus putea să vadă fata și-n închisorile de piatră.

Și, aducându-i Hermes vestea că fata regelui din Argos a fost închisă sub zăvoare, Zeus a și cătat spre ea. I-a cercetat înfățișarea. Iară Danae era albă, cu pielea caldă, de mătase, cu ochii verzi ca valul mării și părul roșu ca văpaia. Într-un cuvânt era frumoasă... Și Zeus s-a aprins pe dată.

– Danae, fata lui Acrisiu, va fi soția mea chiar astăzi!... a grăit Zeus către Hermes.

– Dar cum vei izbuti, o, Zeus? a-ntrebat Hermes cu mirare. Danae este zăvorâtă în temnița de sub pământ, bătută-n plăci grele, de bronz, și, nu știu, zău, cum vei pătrunde...

– N-ai teamă, fiule!... a zâmbit Zeus. Nunta ce vreau s-o săvârșesc va fi altfel decât socoți. Tu du-te-acum... Întoarce-ți fața și cată de păstrează taina!

Și Zeus s-a schimbat, vicleanul, nu-n taur, flacăra sau cuc⁵, ci într-o ploaie aurie, care-a căzut peste orașul lui Acrisiu. Iar ploaia asta aurie a străbătut, după voința marelui Zeus,

IBRIS | We know books
printre pietre și printre plăcile de bronz; și a ajuns în încăperea unde sta sub zăvor Danae. A-⁶nvăluit-o pe copilă ca-ntr-o fierbinte-mbrățișare.

ACRISIU DESCOPERĂ CRIMA

Danae a devenit astfel soția lui Zeus, olimpiantul.

Lunile-au început să treacă, și chiar la timpul convenit copila regelui Acrisiu a dobândit un fiu bălai, frumos ca soarele din slavă și fără seamăn de voinic, căruia ea i-a zis Perseu.

Nu știa, biata, cum s-ascundă această crimă a lui Zeus. Pruncul, ca toți copiii lumii, râdea, plângea și se juca. Dar, într-o zi, tatăl lui Danae trecu pe lângă locul unde era închisă fata lui. Și dinăuntru s-auzea glas de copil și râs zburdalnic.

Repede, tatăl smuci ușa, care fusese zăvorâtă. Trase pe doică la o parte... (deși sârmana încercase s-arunce-un vâl peste copil) – și ce văzu? Danae, fata ce fusese închisă să n-o vadă nimeni, ținea la sânul ei un prunc.

– Doica să fie spânzurată! a zis Acrisiu spre ostașii care stăteau la uși de pază. Iar tu, netrebnică Danae, mă vei urma pe loc în templu. Și ai să-mi juri cine e tatăl acestui prunc nelegiuit...

Dusă de plete până-n templul lui Zeus, care se ridica în mijlocul cetății, Danae-a trebuit să spună că regele din cer i-e soțul și tatăl pruncului Perseu.

– Minți, ticăloasă fără seamăn! a grăit regele Acrisiu. Și tare-aș vrea să teucid cu mâna mea, aici, în templul marelui Zeus, olimpiantul, pe care tu-l năpăstuiești. De ți-ar fi soț, cum spui, nebuno, el ți-ar veni într-ajutor. Dar uite-l... Uite-l!... Stă pe soclu și te privește neclintit...

– Răspunde, Zeus, îți sunt soață?... Nu ai pătruns la mine tu, sub chipul unei ploii de aur, în acea zi de neuitat, și-apoi te-ai preschimbat în zeu, spunându-mi singur cine ești?... Răspunde, Zeus!... zicea fata, și pletele și le smulgea, și se bătea în piept cu pumnii.

Însă mărețul olimpiant privea tot neclintit la fată. Privea cu ochii lui de piatră. Nu îndrăznea să scoat-o vorbă, pentru că se temea de Hera. Ea și aflase de-ntâmplare, stătea în cer, pe-un nor albastru, și asculta ce se vorbea.

...Și, văzând regele Acrisiu că Zeus stă tot nemișcat, a chemat iute niște meșteri. A poruncit să i se facă o ladă mare, aurită, un fel de cufăr zăvorât.

În acest cufăr și-a închis fata și pe micuțul ei Perseu. Le-a dat merinde: niște fructe și-o amforă plină cu apă. Și-a zvârlit cufărul în valuri fără s-asculte cum striga biata Danae hohotind:

– O, tată, rege, fie-ți milă... Nevinovată sunt, îți jur!... De nu vrei să te-nduri de mine, fii bun măcar cu acest prunc venit pe lume fără voie... Nepotul tău e, tată drag...

Dar valurile au luat lada și au purtat-o, îndelung, deasupra verzilor genuni unde sălășluia Poseidon⁷.

Zeus privea din cer cu grijă, dar nu putea să îi ajute, pentru că Hera-i sta alături și-l priveghea bănuitoare.

LIBRIS | vineri books

PESCARUL DICTIS AFLĂ PE MARE LADA

Și-a tot plutit în voie lada, pe valurile înspumate, trântită-n gropnițe de ape, lovită uneori de stânci, până când dusă de furtuni a nimerit între Ciclade⁸. Iar înăuntrul ei ședeau, flămânzi și însetați Danae și pruncușorul ei, Perseu. Erau și uzi până la piele, și tremurau, pătrunși de frig. Nu mai aveau nicio nădejde și așteptau să se cufunde sicriul plutitor, în care își trăiau ultimele clipe.

S-a întâmplat însă că-n ziua când a ajuns între Ciclade lada zvârlită de Acrisiu să iasă un pescar pe mare. Acel pescar se numea Dictis. Pescarul și-a întins năvodul. Dar, când să tragă de frânghii, simte c-atâră ceva greu. În năvod se găsea o ladă. Trage la țarm această ladă și o desface c-un topor. Și dinăuntru i s-arată o biată mamă și-un copil.

Când o zărește pe Danae, pescarul Dictis stă-nlemnit. El nu văzuse încă-n viață ochi mai senini, mai blânzi, mai verzi. Nici trup mai mlădios, mai zvelt. Nici păr să aib-așa culoare de flacăra cu vâlvătăi. Și nici nu auzise încă un glas atât de mângâios.

Fără să stea deloc pe gânduri, fără s-o-ntrebe cine e, pescarul îi așterne fetei un pat de ierburi verzi și moi și îi aduce pește proaspăt, fiert în căldare de aramă, și fructe dulci: curmale, rodii și-ntr-un pocal îi toarnă vin.

Pruncului său i-aduce lapte, de la o capră ce păștea pe lângă casa lui, pe coastă. Pe coasta insulei Serifos, unde trăia pescarul Dictis.

Înzdrăvenită, după hrană și băutură mai ales, Danae-i povestește totul. Și el, adânc înduioșat, o roagă, plin de bunătate, să fie oaspetele său.

– Eu sunt pescar, i-a grăit Dictis. Sunt om sărac, însă cinstit. În casa mea poți fi stăpână. Te rog să fii soția mea. Și după-atâtea suferințe mă voi sili să-ți făuresc o viață cât mai fericită...

Ea a primit. Pescarul Dictis era un om plăcut și bun.

Iar anii s-au pornit să curgă prea repede pentru ei doi, ce viețuiau în fericire. Perseu creștea și el, grăbit, și se făcuse-un flăcăiandru isteț, voinic și priceput la pescuit și vânătoare.

Numai că-n insula aceea, unde-și avea pescarul casa, domnea pe-atuncea Polidecte, un rege lacom și hain. Deși era frate cu Dictis, regele-acesta îl ura și-l izgonise din palate. Și se temea nespus de el, să nu-i râvnească cumva tronul. Cu-atât mai mult cu cât poporul era sătul de Polidecte, care îl asupra grozav.

Iar răul rege Polidecte, trecând prin insulă cu carul, o văzu-ntr-o seară pe Danae.

REGELE INSULEI SERIFOS URZEȘTE UN PLAN

„O astfel de soție are Dictis, pescar sărac și amărât, ce-și ține zilele cu trudă?... Nu merită așa ceva!...” și-a zis în barbă Polidecte. „Asta-i femeie pentru-un rege, nu pentru-un nevoiaș ca el...”

Aflând apoi că bunul Dictis era din zori la pescuit, regele a intrat în casă.

– Frumoasa mea, i-a rostit el, ungându-și glasul cu dulceață, este păcat să te pălești într-o căsuță amărâtă, îngrijind de un biet pescar... Eu sunt un rege plin de fală. Și am palate – cred că știi! – și bogății nemăsurate. Te fac regină, dacă vrei, stăpână peste-aceste locuri... Și orice voie ți-o mplinesc, dacă primești să-mi fi nevastă...

– Nu vreau!... Nu țin să fiu regină!... i-a spus Danae regelui. Soțul meu e blajin și harnic. Îl îndrăgește pe Perseu. Nu pot să-i fiu necredincioasă... Te rog, ne lasă și te du...

S-a mâniat rău Polidecte. Și-a vrut s-o prindă pe Danae și să o tragă cu de-a sila până la carul său regal. Noroc c-atunci venea călare, pe malul mării, și Perseu⁹. Auzind țipetele mamei, s-a repezit într-ajutor. Și-mbrâncindu-l pe Polidecte, a eliberat-o pe Danae din mâinile ce-o pângăreau.

Regele insulei Serifos ar fi putut să poruncească slugilor sale de credință să-i ia îndată viața tânărului ce-i sta-mpotrivă. Însă n-a vrut s-o îndârjească mai rău pe frumoasa Danae.

A mai lăsat să treac-anume câteva săptămâni sau luni. Și a trimis după Perseu, zicând că are să-i vorbească.

– Flăcăule, i-a grăit el. Am auzit că povestești celor ce vor să te asculte că tatăl tău ar fi chiar Zeus. I-așa? Ori nu-i așa? Răspunde!

– Așa e, rege! Tatăl meu este însuși mărețul Zeus!

– De este astfel, precum spui, ar trebui să fii viteaz... Zeus este stăpânul lumii. Și-n lume bântuie trei ființe îngrozitoare și hapsâne. Sunt cele trei surori gorgone, care-au ucis sute de

oameni. Două surori, cele mai mari, sunt, precum știi, nemuritoare. Însă a treia, cea mai mică și cea mai rea, zisă Meduza, are o fire muritoare... Nu vrei să pleci tu, s-o răpui?...

– Da, Polidecte, voi pleca... Știu că, de fapt, îmi dorești moartea. Și totuși voi porni la luptă, pentru că vreau să-i scap pe oameni de mișeliile Meduzei... și când mă-ntorc vom mai vedea...

Regele a rânjit în barbă de bucurie și speranță că fiul frumoasei Danae o să se piardă-n lupta asta. Și-a mai rostit, în încheiere:

– Danae va rămâne-aicea, ostatică, până vii tu... De nu-ți păstrezi făgăduiala, de nu-mi aduci capul Meduzei, Danae va plăti cu viața...

Perseu s-a înclinat spre rege, în semn că totul se va face așa precum i-a poruncit, și a plecat întâi spre templu. Aici și-a ars pe altar jertfa și l-a rugat pe tatăl său:

– Tu m-ai adus pe lume, tată... Puterea ta-i nemărginită... Îți cer acum să mă ajuți în lupta grea ce vreau s-o-ncep...

Îndată a vuit din slavă un zgomot lung peste pământuri și peste ape, până-n Tartar. Și lângă tânărul Perseu s-a ivit însuși zeul Hermes, purtând o sabie întoarsă, cu lama bine ascuțită.

ȘFATUL ZEULUI HERMES

– Frate Perseu, a frăit zeul, căci frate mi-ești tu, după tată... Zeus m-a trimis din Olimp să-ți dau în mână arma asta. Să-ți mai destăinui și o taină...

Flăcăul a luat arma-n mână și-a ascultat ce-i spunea Hermes.

– Gorgonele-nspăimântătoare au brațe lungi, roșii, de-aramă; gheare tăioase, de oțel; aripi de aur, și pe cap le-atârna plete de aramă, în care-s încâlciți mulți șerpi. Dinții lor ca de porc mistreț, de o albeață uimitoare, sfășie pe-orice muritor ce se abate pe la ele. Sub frunte au ochi mari, rotunzi. Dacă privesc pe cineva cu ochii lor sclipind de furie, omul acela împietrește. Dar tu să nu te temi, Perseu. Și ca să poți să te apropii, fără primejdie, de ele, Atena iată ce-ți trimite...

Și Hermes i-a întins un scut strălucitor, făcut din aur.

– Când ai s-ajungi lângă gorgone și vei dori să pornești lupta, i-a mai spus Hermes lui Perseu, să nu te uiți în ochii lor... Să cați în scut, ca-ntr-o oglindă. Și doar prin scut să le privești. Astfel vei fi ferit de moarte!... Pe trupuri sunt acoperite cu solzi albaștri, de oțel. Așa-s de tari solzii aceia, că nicio sabie sau lance nu le-ar putea pătrunde carnea. Doar sabia ce ți-o-mprumut, lucrată de zeul Hefaistos, și care l-a răpus pe Argus, are puterea de-a tăia și solzi, și oase, cu-nlesnire... Având această armă-n mână, pleacă pe cale, fără grijă, mereu spre asfințit, spre țara unde sălășluiesc zeul Tanatos¹⁰ și Nix, zeița-ntunecată, ce ține-n brațele ei noaptea. Caută în drum pe trei bătrâne, trei vrăjitoare ale mării, ce poartă numele de graie¹¹. Ele știu drumul cel mai scurt până la locul unde stau necruțătoarele gorgone... Fii priceput și fii viteaz. Atena, sora ta cerească, și eu te vom călăuzi...¹²

Perseu i-a mulțumit lui Hermes. A luat și scutul lat, de aur, trimis de sora sa, Atena, și, fără teamă a plecat pe calea